

Egy táncművész értelmetlen bukása

2019 január 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mert m?vész csak liberális lehet. Ha meg nem, akkor maximum munkanélküli.

Szerhij Polunyin megszegte a politikailag korrekt világ rendszabályait, erre kirúgták az állásából

Talán nem kell az olvasónak bemutatnom Szerhij Polunyint, hiszen az egyik – ha nem a legismertebb – klasszikus balettel foglalkozó ukrán táncm?vész.

Nemcsak a teljesítménye miatt lett széles körben ismert, hanem egy hatalmas sikert arató videó révén is. A klip a Take Me to Church címet kapta. Az egyébként rendkívül technikás, tetovált táncos egy csapásra felkapott, a f?sodratú médiában is kézr?l kézre adogatott, ünnepest sztárrá vált.

Az pedig nem is lenne fontos, hogy olyan id?ket élünk, amikor a világ számtalan színházában eltáncolt f?szerep nem, csak egy b? négyperces videó tudja meghozni a széles kör? ismertséget egy táncm?vésznek.

De mégis fontos, mert ahhoz, hogy megértsük a Polunyin-jelenséget, nem tudunk eltekinteni a közösségi média királycsináló szerepét?l. És azért sem, mert jelen sorok írója sem az Operaházban eltáncolt szerepei miatt, hanem a kereskedelmi médiában való megjelenése után lett ismertebb, holott rajta kívül még – teljesítménye és pályafutása okán – legalább tíz-tizenöt magyar balettm?vész is megérdemelné, hogy tudják róluk, kicsodák és milyen szerepeket tudhatnak maguk mögött. Ez van. Ilyen világot élünk, ilyen a show-biznisz. Meg a popszakma.

Polunyin egyébként igazi fenegyerek, a balett forrófej? huligánja, a patinás színházak rettegett Axl Rose-a. Botrányt botrányra halmozott, bármelyik színház hívta is meg.

Az egyik legnagyobb visszhangot kiváltó ügye az volt, mikor a londoni The Royal Balletb?l két héttel a premier el?tt lépett meg. Nem kicsit. Nagyon. Annyira, hogy sokáig nem is akadtak a nyomára, amikor meg igen, akkor gyorsan bedugták egy addiktológiára. Biztos, ami biztos. Szerhij ugyanis szeret élni, a gyertyát a két végén égetni.

Amíg csonkig nem égnek. Számos tetoválás díszíti a testét, talán emiatt beszélt egy alkalommal arról, hogy hagyná a fenébe ezt a táncikálást, nem menne vissza a balettbba ugrálni, nyitna inkább egy tetoválószalont, ahol naphosszat varrogatna és elmélné. Aztán a balettkedvel?k legnagyobb öröme kijózanodott, és visszatért a világot jelent? deszkákra.

A haladó sajtó képvisel?i – egészen pár héttel ezel?ttig – diszkréten félrenéztek, majd szórakozottan köhintettek, ha Polunyin hülyeségeket írt vagy csinált, majd zavartalanul ünnepesték tovább a renitens, a szabályokra fittyet hányó lázadót, aki magasról tesz az el?írásokra, és aki a frászt hozza a – szerintük – konzervatív balettigazgatókra.

Szerintük azok, mert egyébként a legkevésbé sem azok, s?t! De err?l kicsit kés?bb. Tehát Polunyin a ballib sajtóban a közelmúltig egy bohém, kicsit ?rült m?vészként jelent meg, aki ugyan id?r?l id?re kipukkaszt pár vaskalapos polgárt, na de ilyen egy igazi szabad lélek, amely a tolerancia kékl? égboltján suhan a haladás felé, miközben tündökl? szivárványcsíkot húz maga után.

Persze a magánéletben inkább más szín? csíkokat húzott, na de mint azt minden újságolvasó tudja, hogy egy liberális m?vész Kolumbia legkedveltebb exporttermékét csak jó célokra szokta használni.

Például hogy jól alaposan kitágítsa a tudatát, hogy valami maradandót alkothasson mondjuk a sokszín?ségr?l és az elfogadásról, a migráció el?nyeir?l meg arról, micsoda egy tahó Donald Trump.

A jobboldali kreatívról ezzel szemben teljesen alaptalanul, mindenféle bizonyíték nélkül azonnal kötelez? jelenteni, hogy egy utolsó rohadék kokainista.

Szerhij egyszer?en nem tudott akkora hülyeséget csinálni, hogy a ballib újságírók ne elalélva ünnepesték. Elnézték neki azt is, amikor arról írt, hogy a kövér embereket egyszer?en fel kell pofozni, hogy ne zabáljanak annyit.

Egyszer? botlás, gondolták, biztos megint túltolta a bulit. Nem tagadták ki belterjes szalonjaikból, merthogy egy a zászló, egy az ügy, egy a falka, nem harapjuk meg a mi kutyánk kölykét.

Egyszer csak kiderült, hogy Polunyin nem az ? kutyájuk kölyke. Nem liberális. Két hónappal ezel?tt Polunyin hatalmas Putyin-portrét tetováltatott a mellkasára, amit büszkén meg is osztott az Instagramon. Ekkor kezdett rohamosan ritkulni körülötte a leveg?.

Majd egyre gyakrabban osztott meg Vlagyimir Putyint méltató posztokat is, amiről már minden kezdő 444.hu-t olvasó tudja, hogy kimeríti a legnagyobb szobán fogalmát. Putyin ugyanis pontosan Orbán Viktor hatalomra kerülésével egy időben rálépett a véreskező diktátorok gyölköztető és korrupcióval kiközvetített útjára. 2010 előtt azonban még igaz demokrata volt.

Kapott is Gyurcsány Ferencről egy kedves kutyust. Putyin most tehát egy diktátor, akinek egyetlen intézkedését sem szabad méltatni, mert a méltató azonnal az orosz propaganda terjesztője lesz, sőt még hekker is.

De Polunyin akkor lett igazi bukott angyal, amikor egy rövid posztban arról elmélkedett, hogy a színpadon a férfiak legyenek férfiasak, a nők pedig nőiesek. Ne pedig fordítva.

Amivel nehéz lenne nem egyetérteni egy normális világban. De miután a fejlett Nyugat nem éppen normális, Polunyint két héttel a hatyúk tava bemutatója előtt kirúgta a párizsi operaház. Mondván, hogy homofób és szexista, és a nézetei nem egyeztethetők össze a színház szellemiségével és értékeivel. A kirúgás híre gyorsan végigsöpört a sajtón, az addig ünnevelt sztár szárnyait letépték, megköpdösték, és már nem t, hanem az elbocsátás tényét ünnepezték.

Mert micsoda dolog az, ha valaki amellett érvel, hogy Siegfried herceg, Anyegin, Petruccio vagy Spartacus férfias legyen, Anna Karenina és Júlia meg nőies! Ezeket a baromságokat már rég meghaladta a Nyugat alkotóinak liberális közössége, tehát aki ilyen, a legsötétebb vészidőket idéző fasiszta hagyományokhoz ragaszkodik, azt jogosan rúgják ki a munkahelyéről.

Ezen a ponton be is ugrik Alföldi Róbert briliáns interjúja, amelyben arról beszélt, hogy egy művész csak liberális lehet. Ha meg véletlenül nem az, akkor kidobják, mint macskát sz...ni. Lehet bármekkora művész – ezt már csak én teszem hozzá –, az előbbi példa után valószínűleg nem teljesen alaptalanul.

Ami azért rendkívül előremutató kijelentés, mert elég csak egy pillanatra elképzelni, hogy ehhez mit szól az a kevés konzervatív művész, akiket épp Alföldi úr rendez.

Vajon a hatalmi pozícióban lévő rendező előtt kénytelenek eltitkolni, hogy mondjuk templomba járnak, a hagyományos családmódellet támogatói vagy hogy nem támogatják a melegházasságot? Valószínűleg igen.

Ahogy azzal a gondolattal is érdemes eljátszani, hogy mi történne akkor, ha egy konzervatív értékeket valló színházrendező vagy balettigazgató azt mondaná, hogy a tradíciók és a hagyományok nagyon fontosak egy színházi társulat életében, ezért úgy gondolja, hogy egy művész csak konzervatív lehet, majd azzal a lendülettel azonnali hatállyal ki is rúgna 20-30 olyan művészt, aki a bevándorlást, az abortuszt vagy a melegházasságot támogató posztokat tesz közzé a Facebookon, hisz az ilyen témák propagálása összeegyeztethetetlen a színház szellemiségével.

Természetesen ez elképzelhetetlen. Mi nem vagyunk olyanok, mintők.

Bolond Polunyin? Persze. Hogy homofób? Nem az. De ha az lenne, sem lett volna szabad kirúgni a munkahelyéről. Ideológiai, politikai okokból nem szenvedhet hátrányt, nem veszítheti el a munkáját egyetlen művész sem.

Polunyin nem gyölködött, nem verte, nem köpdöste meg a meleg kollégáit. Mindössze arról beszélt, hogy attól függetlenül kell egy férfiasra koreografált szerepet megformálni, hogy a táncművész a színpadon kívül a másik vagy a saját nemével, esetleg egy transzszexuális földikutyával szokott nemi életet élni. Ezek a személyes, intim információk ugyanis nem a közönségre tartoznak.

A közönség, amikor beül egy baletteladásra, azért fizet, hogy hitelesen eljátszott darabokat, karaktereket láthasson. Ha ez a varázslat nem jön létre, akkor becsapták, megkárosították, átvették.

A megformált karakter mögöl nem kukucskálhat ki a művész valódi személyisége. Spartacuson nem látszódnak, hogy soha életében nem ölt embert, hogy nem fogott igazi kardot vagy hogy előadás után egy sima modorú fiúcskával fog randevúzni. Ha ezek közül akárcsak az egyik dolog is látszódnak a szereplőn, akkor a néző az előadás után joggal reklamálhatja a jegypénztárnál.

Erről beszélt Polunyin. De toleránsainknál ha valami messziről nézve, hunyorogva, picit is szexistának, ne adj Isten homofóbnak ténik, akkor fatvát adnak ki az elhajló művészre.

Kirúgják, kirúgatják, meghurcolják, majd sajtóközleményt adnak ki az elfogadás fontosságáról. Időközben persze a Bayerisches Staatsballett is visszavonta Polunyin meghívását.

Mert művész csak liberális lehet. Ha meg nem, akkor maximum munkanélküli.

Apáti Bence - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>.

illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló